

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 1γ', 10-17) 10 Δεκεμβρίου 2017

Ή ύπόμνηση τοῦ ἀρχισυναγώγου πρὸς τὸ λαό, ἀδελφοί μου, τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως «νόμιμη», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι ὑποκριτική, γιατὶ ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς διδασκαλίας δείχνουν ὅτι ὑπῆρχε ἐμπάθεια, ζήλεια, ἔλλειψη ἀγάπης καὶ τελικὰ ἄγνοια τοῦ σκοποῦ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ἐνυπόστατη Ἀλήθεια, δηλαδὴ ὁ Λόγος καὶ ἡ πράξη μαζί, ξεσκέπασε τὴν ὑποκρισία του.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ ἄσαρκος Λόγος «νόμιον ἔδωσε εἰς βοήθειαν» τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων νόμων ἔδωσε καὶ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου «μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀγιάζειν αὐτήν· ἔξ οἱ μέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ. 20-8). Ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου, ποὺ σημαίνει ἀνάπαυση, εἶναι μίμηση τοῦ Θεοῦ ποὺ τὴν ἐβδόμη μή ἡμέρα «κατέπαυσε ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων Αὔτοῦ... καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην» (Γέν. 2, 3). Ο Ίουδαῖος ἐπρεπε νὰ εὐχαριστήσει τὸν Θεὸν γιὰ τὴ δωρεὰ τῆς δημιουργίας καὶ νὰ Τὸν δοξολογήσει. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου πήγαινε στὸν ναὸν ἡ τὴν συναγωγὴ καὶ ἀφιέρωνε τὸν χρόνο του στὴν μελέτη τοῦ νόμου καὶ τὴν προσευχή.

Όπως μᾶς διηγήθηκε ὁ ἰερὸς Εὐαγγελιστὴς σήμερα, σὲ μιὰ συναγωγὴ τῆς Παλαιστίνης, ἔνα Σάββατο, ὁ Χριστὸς διδάσκει. Τὰ λόγια Του μαγνητίζουν. Τὰ ρήματά Του εὐεργετοῦν «ώς δρόσος Άερμών». Μύρο καὶ εύωδία σταλάζουν τὰ χείλη Του καὶ σκορπίζουν ἀνέκφραστη χαρά. Ἐχει συγκεντρωθεῖ στὴν συναγωγὴ κόσμος πολύς, γιὰ νὰ ἀκούσει «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ ὄμιλεῖ, ὅπως ποτὲ ἄλλοτε δὲν μίλησε ἀνθρωπος στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐπίσημοι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ μή, πιστοὶ στὴν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου «τὰ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» ἔχουν ἔλθει, γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν κοινὴ προσευχή.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς συναγωγῆς ἔνα δύσμορφο πλάσμα κινεῖται μέσα στὴ συναγωγή. Μιὰ γυναίκα ποὺ ἥταν ἀρρωστη. Ἡ ἀρρώστια της προέρχεται ἀπὸ ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Τὸ κεφάλι της ἥταν στραμμένο πρὸς τὰ κάτω «μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές». Μιὰ ἀξιοθήητη καὶ ἀξιολύπητη ὑπαρξη, ποὺ δεκαοκτὼ ὀλόκληρα χρόνια ὑπέμενε τὴν δοκιμασία της χωρὶς νὰ βαρυγκομήσει, χωρὶς νὰ δειλιάσει, χωρὶς νὰ ἀπογοητευθεῖ. Ὁμως παρὰ τὶς δυσκολίες τῆς ἀσθένειάς της, μετέβαινε στὸν τόπο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, γιατὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ θρέψει τὴν ψυχή της μὲ τὴ διδαχὴ τοῦ λόγου Του. Μιὰ τέτοια σακατεμένη γυναίκα θὰ ἥταν δικαιολογημένη ἀν δὲν πήγαινε στὴ συναγωγή, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Ἐτρεφε ὅμως

μέσα της ἀκτῖνα πίστεως καὶ ἐλπίδας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας της ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸ τὸ Σάββατο τὴν βλέπει ὁ Χριστός. Ἔρριξε πάνω της ἔνα βλέμμα γεμάτο στοργὴ καὶ συμπάθεια. Εἶδε τὴν εὐλάβειά της, εἶδε τὴν ὑπομονή της, μέτρησε τὴν δοκιμασία της, τὴν σπλαγχνίστηκε καὶ ὡς παντοδύναμος προστάζει «Γῦναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου». Ἐνας ξερὸς τριγμὸς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὰ κόκκαλά της καὶ τὸ κυρτωμένο κορμί της, ποὺ ἔγινε ἵσιο σὰν κυπαρίσσι, καὶ τὸ κεφάλι τώρα πιὰ κοίταξε ψηλὰ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεό.

Τὴν εὐεργεσία αὐτὴ ὅμως, γιὰ τὴν ὁποία ὅλος ὁ λαὸς χάρηκε, διαβάλλει καὶ συκοφαντεῖ καὶ βρίζει μία ὑποκριτικὴ ψυχή, μιὰ καρδιὰ ποὺ κρύβει μέσα της δόλο καὶ φθόνο. Ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἐπειδὴ φθόνησε τό μεγάλο αὐτὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου, ποὺ μὲ ἔνα μόνο λόγο θεράπευσε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πολυχρόνια ἀρρώστια, ὑποκρίνεται πὼς βεβηλώθηκε τὸ Σάββατο. Μὲ μάτια ἀγριεμένα, μὲ χείλη ποὺ τρέμουν ἀπὸ κακία, ὑψώνει τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸν Νόμο, τὴν Γραφὴ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ λαοῦ. «Δὲν πρέπει νὰ ἔρχεσθε τὸ Σάββατο νὰ θεραπεύεσθε, ἀλλὰ τὶς ἄλλες μέρες». Δὲν τολμᾶ, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπιτεθεῖ κατὰ πρόσωπο στὸν Χριστό. Τὰ βάζει μὲ τὸν λαὸ ποὺ ἀπολαμβάνει τὶς θεραπεῖες τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐνδιαφέρεται, γιὰ νὰ μὴ καταλυθεῖ ἡ καθορισμένη ἀργία.

Μὰ ἡ ἀγαθοεργία, τοῦ λέει ὁ Κύριος, δὲν εῖναι κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου οὕτε βεβήλωσή του ἀλλὰ καλὴ χρησιμοποίηση τῆς ἡμέρας. «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο καὶ οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον (Μάρ. 2, 27). Μήπως τάχα, ὑποκριτὴ ἀρχισυνάγωγε, δὲν λύνεις τὸ βόδι σου ἢ τὰ ἄλλα ζῶα τῆς ἰδιοκτησίας σου καὶ τὰ βγάζεις ἀπὸ τὸ παχνί τους, γιὰ νὰ τὰ ποτίζεις τὸ Σάββατο; Ὄταν ὁ Θεὸς λύει ὅχι ὑποζύγιο ἀλλὰ «θυγατέρα τοῦ Αβραάμ», εἰκόνα Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ σατανᾶς γιὰ δεκαοκτὼ χρόνια τὴν εἶχε κλείσει στὸ σταῦλο τῆς θλίψεως, τοῦ μαρασμοῦ, τῆς παραμορφώσεως, τῆς δίνει χαρά, τὴν ὁδηγεῖ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πνευματικὴ χαρά, τότε βεβηλώνεται καὶ παραβιάζεται ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου; Ὑποκριτὴ ὁ φθόνος καὶ ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχουν ὅρια. Βόδι καὶ ὅνος μποροῦν νὰ ἀπολαμβάνουν φαγητό, νερό, ἔξοδο ἀπὸ τὸν σταῦλο τὸ Σάββατο, ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ὅχι;

Ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχισυνάγωγος προσευχόταν καὶ λάτρευε τὸν Θεό. Τὰ χείλη του, τὸ στόμα του χρησιμοποιοῦσαν λόγια τῆς Γραφῆς. Στὴν καρδιά του ὅμως φώλιαζε μῖσος, κακία καὶ ὑποκρισία. Ἡταν εὐσεβοφανῆς ἀλλὰ ὅχι εὐσεβής. Τέτοι ἄνθρωποι ὅμως «Θεὸν ὄμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται». (Τίτ. 1-16). Βδελύσσεται αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ ὁ Θεὸς καὶ λέει «ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν τιμῶσι με, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ’ ἐμοῦ» (Ἡσαΐας 29, 13). Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί.

Ἀγαπητοί μου, ἐνῷ «πᾶς ὁ ὅχλος ἔχαιρεν» οἱ μορφωμένοι ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι, γιὰ νὰ τὸν διαφωτίζουν, κλείνουν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσουν τὴν ἀλήθεια τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπλὸς λαὸς χαίρεται, εὐαγγελίζεται, καταλαβαίνει, πα-

νηγυρίζει, ἐνῷ οἱ ὑποκριτὲς θὰ προβάλλουν πάντα μιὰ ἀντίστοιχη ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Ἀδελφοί, ἡ οὐσιαστικὴ ἔννοια τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς στὸν οὐρανό. Εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰσχροὺς καὶ ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ ἀπὸ σκοτεινὰ ἔργα. Γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ποὺ ἀντικατέστησε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου ἔχει νόημα καὶ σκοπὸ σωτηριολογικό. Ἡ Κυριακάτικη ἀργία δὲν προσφέρεται γιὰ ἐξωτερικὴ ἀνάπαυση καὶ φυγὴ ἀπὸ τὴν καθημερινότητα, ἀλλὰ γιὰ ἐσωτερικὴ κατάπαυση μὲ προσφορὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν ἄνθρωπο. Προσφέρεται γιὰ «λόγῳ καὶ ἔργῳ» μετοχή μας στὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Γένοιτο.

[dkpdf-button]